

MOJ LJUBOSUMNI BOG

Pojem hvalnice; za človeka so puške,
odmevi, nasilna prilastitev, za človeka so
solze,
kri in dokazovanje brez dokazov...
Obremenjena so pročelja, dobre sluge
umirajo.
Zli duhovi bičajo z repi, grozno izbičani
občutki izginjajo v prazninah pobeglega
smisla.

Dva pesnika v globoki velenjski Stiskarni
stojita na ostrih robovih brezna: "Najina
pesem
je jok. Goljuživemu priznanju botruje slab
gospodar. Mar sreča srečno živi v
nesrečnem svetu?
Stara zemlja se peni! Posušena resnica
gnije,
rudniki so vse bolj prazni, smeh je jok."

Pojem hvalnice svojemu ljubosumnemu
Bogu, rastem,
piramida v višine vsakdana.
Cilj je sijaj! Z mrtvimi očmi teme izjokati
goljufivi blišč, oprati globoke brazde,
odvreči
udarce večnosti, za nove bistrine voda roditi
drugo veselje...

Obešam medalje na razvaline volje, nemir
na palače
pomešanih umov...
Iluzije nekakšnega vračanja so morja ubite
zavesti,

*odvečnih popravkov, nepopravljenih
razpok...
Nadzavest je moj Bog novega, ki podira vsa
zidanja,
daje mi moč umiranja za dar ljubezni.*

Ivo Stropnik

KRESNIČKA

*Temačna polnoletnikova soba.
Njegov otrok se nag igra na podu
z govejo kostjo tako dolgo,
dokler ne pride do mozga.*

*Prvič se dvigne na svoje noge.
Nad glavo drži kresničko,
ki magično sveti
in mu osvetljuje golo telo.*

*Mozeg je podoben težkemu urinu.
Navlažen z bencinom bi zanetil
velik ogenj, če bi se mu otrok
približal s hrepenenjem.*

*Tako si bo nekoč odprl svojo glavo.
In če še takrat ne bo vedel,
kaj je hrepenenje, kako udari njegov bič,
ga bo do smrti zeblo*

*in tudi njegovi možgani bodo podobni
težkemu urinu.*
